

[Drachmann.]

den hjemlige Lære og Videnskab blev baaret af os selv. Og det viste sig som det andet Hovedpunkt, at Mestbegunstigelsen, som forudsatte og maa forudsætte, at andre ogsaa tilkæmper sig Fordele til Gunst for os, at den svigtede. Disse „andre“ nøjes nemlig nu til Dags med Kontingenter store nok til at dække deres egne Eksportinteresser, men desværre for os — hvis Eksport jo er saa ensidig og saa koncentreret baade om store Artikler og paa ganske faa store Markeder —, desværre for os alt for smaa til os. Over denne Udnyttelse af Kontingentsystemet, som altsaa nu er kommet frem, og som jo i Virkeligheden har gjort Mestbegunstigelsesprincippet illusorisk, kunde man som Motto sætte den kendte Vittighed om Bankbudet, der gaar op til sin Direktør og beder om Gageforhøjelse, idet han siger, at det vil være ubeskedent at bede om Gageforhøjelse for hele Personalet, og derfor vil han nøjes med at bede om Forhøjelse for sig selv. Efter samme Recept gaar man frem nu til Dags ved Handelstraktat-Forhandlingerne, forbeholder sig kun det Kontingent, man selv har Brug for, og saa maa navnlig vi, som har klamret os til og lagt os fast paa Mestbegunstigelsesprincippet, se, hvordan vi kan klare os med dette.

Under Indtrykket af hele denne Modgang kommer altsaa nu — i Dag skal det være i Folketinget, snart for hele Rigsdagens Vedkommende — det store Øjeblik, som er Principfasthedens og Selvfornægtelsens *ultima ratio*, selv paa Afstand paavirket og ledet af østerlandsk Aand, Harakiri. Thi Harakiri er det i det Øjeblik, hvor alting svømmer, alting truer, alting er uklart for vor økonomiske Udvikling og for dansk økonomisk Politik, at lamme vor økonomiske Handlefrihed, saaledes som det vil blive Tilfældet med denne Konvention. Overfor det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussens Udtalelser vil jeg gerne understrege, at den Vending, vi brugte, er rigtig. Dette er nemlig ingen Toldfred, det er et Løfte fra den altid artige lille Peter, som altid har paaberaabt sig denne Artighed og nu har afgivet skriftligt Løfte om ogsaa fremtidig at ville være artig, medens de store og mere uvorne Drengene forbeholder sig fuld Frihed til at fortsætte deres særlige Form for Forstaaelsespolitik.

Idet jeg henviser til mine Udtalelser ved første Behandling, understreger jeg endnu en Gang, at denne Konvention sætter os i Klasse 2 i handelspolitisk Henseende og binder os, som den maa binde os, der har de lave Toldsatser, langt mere end de andre

Lande. De andre Lande, som vi har aktuelle Diskussioner med i Øjeblikket om Forhold af økonomisk Interesse, kan i den Gruppe, hvori de staar, forbeholde sig deres fulde Frihed, saaledes som f. Eks. den tyske Rigskansler Brünings Udtalelser forleden Dag i den tyske Rigsdag bærer tilstrækkeligt Vidne om, idet den tyske Rigskansler her erklærer, at den tyske Regering fortsat vil yde Beskyttelse til det tyske Landbrug. Saadanne Udtalelser kunde ikke være mulige, hvis jeg ikke havde Ret, hvis ikke vor Paastand slog til, at denne Toldfredskonvention er illusorisk og kun binder os uden at give os Fordele.

Saa anfører man Forholdet og Hensynet til England. Ja, vi underskriver denne Konvention for at sikre os, at England, saa længe det har en frihandelsvenlig Regering og driver Frihandelspolitik, ikke vil drive en Beskyttelsespolitik! Jeg tror ikke, det er nødvendigt at gaa denne Omvej for at faa dette konstateret.

Saaledes som Forholdene ligger nu, kan man derfor sige, at dersom ikke Skæbnen kommer os til Hjælp i, jeg kunde sige den trettende Time, nemlig naar de Herrer i Genève skal se, hvor mange der har skrevet under, kommer os til Hjælp derved, at Konventionen eller Traktaten overhovedet ikke træder i Kraft, saa har vi i Virkeligheden bundet os, og saa er der to Ting, der staar fast, og disse to Ting vil vi gerne have understreget stærkt og tydeligt, inden Rigsdagen tager sin Beslutning.

Det første er, at de løbende Diskussioner om Mestbegunstigelsen hermed i Virkeligheden er afgjort. Som det er blevet fremhævet ogsaa af den højtærede Udenrigsminister, og som jeg ogsaa nævnte nu, trues dette Princip af de to nye Retninger, der er fremme; Kontingenteringssystemet og Præferencepolitikken. Som hele vor Handelspolitik er bygget op, som for nylig hele Traktatkommissionen har samlet sig om, er Mestbegunstigelsesprincippet Alfa og Omega for os, men det er altsaa til Diskussion i Øjeblikket i Genève. Vi haaber paa en god Udgang af disse Drøftelser, men hvis de ender negativt, maa man altsaa sige, at hele Fundamentet er taget bort fra vor Handelspolitik, og i saa Tilfælde vil vi, bundne af denne Konvention, være ude af Stand til at foretage os noget som helst. Vi vil da paa Forhaand have fraskrevet os enhver Mulighed for at betrede nye Veje eller træffe Foranstaltninger, som kunde sikre vore berettigede Interesser. En Omlægning af vor nuværende Toldlov vil være umuliggjort. Selv